

De kerstfee en de vergeten woorden

De kerstfee en de vergeten woorden

Claudia Vanzegbroeck

© Claudia Vanzegbroeck – Eerste druk – oktober 2025

ISBN BOEK: 9789465316093

ISBN E-BOEK: 9789465316109

Uitgeverij Brave New Books
The Netherlands

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en schrijver.

De kerstfee en de vergeten woorden

Het is bijna kerst in het betoverende dorpje Sneeuwlicht, maar dit jaar lijkt alles anders... De lichtjes glinsteren, de koekjes worden gebakken, maar de echte kerstvreugde is verdwenen. De kinderen zijn vergeten wat vriendelijke woorden zoals alsjeblieft, dank je wel, warme daden en aandacht kunnen betekenen.

Hoog boven de wolken kijkt Kerstfee Glinstera bezorgd toe. Alleen drie bijzondere kinderen, Luca, Noor en Sammy kunnen de magie van kerst herstellen. Maar daarvoor moeten ze een spannend avontuur beleven, vol raadselachtige aanwijzingen die leiden naar een huilende sneeuwpop, een norse kabouter en een wijs rendier.

Zullen ze de vergeten woorden vinden en de warme daden ontdekken en Sneeuwlicht weer laten stralen? Dit is een hartverwarmend verhaal over vriendschap, hartelijkheid, beleefdheid en de echte kerstmagie.

Hoofdstuk 1

Sneeuwlicht

Er was eens, heel hoog in de bergen, een klein dorpje dat zo mooi was dat het leek alsof het uit een sprookjesboek kwam. Het heette Sneeuwlicht. In de winter glinsterden de daken alsof er duizenden diamantjes op lagen. De ramen van de huisjes straalden warm geel licht, en in de lucht danste altijd de geur van kaneel, van versgebakken koekjes en van dikke mokken warme chocolademelk. Overal klonk vrolijk gelach en zachte kerstliedjes. De kinderen renden door de straten en klaptten in hun handen. Het leek alsof het dorp zelf een groot, kloppend kersthart had. De mensen van Sneeuwlicht hielden meer van kerst dan wat dan ook. Ze versierden hun huizen, gaven elkaar cadeautjes en zongen samen bij het kampvuur. En 's avonds, als de maan over het dorp scheen, leek het alsof het hele dal zong.

De sneeuw glinsterde, de sterren dansten en de harten van de mensen klopten in hetzelfde ritme. Het leek wel alsof het dorp zelf één groot, kloppend kersthart had. Maar dat was vroeger. Dit jaar... was het anders.

Dit jaar was er iets gebeurd wat niemand goed kon uitleggen. De lichtjes hingen nog steeds te schitteren, de bomen stonden nog steeds prachtig versierd en de koekjes werden nog steeds gebakken... maar het voelde leeg. Het was alsof er een deken van stilte over Sneeuwlicht lag. De kinderen renden nog wel door de straten, maar hun lach klonk harder en scherper, zonder warmte. Ze klaagden dat hun cadeautjes niet groot genoeg waren. Soms duwden ze elkaar opzij om de grootste zuurstok te pakken. Ze vergaten *‘alsjeblieft’* te zeggen, en een vriendelijk *‘dankjewel’* kwam bijna nooit meer over hun lippen. Warme daden zoals iemand een complimentje geven, een tekening maken voor iemand anders, thuis helpen zonder